

Arrest

**nr. 43 695 van 21 mei 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid**

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 17 mei 2010 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 mei 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 mei 2010 om 10 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. ANDRIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat D. VAN DER BEKEN loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker heeft op 18 februari 2010 asiel gevraagd. Uit het Eurodacverslag van 18 februari 2010 blijkt dat zijn vingerafdrukken op 2 maart 2009 in Griekenland werden genomen en dat hij op 13 april 2009 asiel heeft gevraagd in Noorwegen. De Noorse autoriteiten hebben hem een beslissing tot overdracht naar Griekenland betekend.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 1 maart 2010, gelet op artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoeker.

Daar de bevoegde Griekse autoriteiten nalieten om binnen de in de Dublin-II-Verordening vastgelegde termijn te reageren op het verzoek tot overname werden zij, op basis van artikel 18.7 van deze verordening, geacht dit verzoek te aanvaarden.

1.3. Op 17 mei 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 18/02/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 16/02/2010 in België te zijn aangekomen. Hij verklaart de Iranese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 21/05/1977.

Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken dd. 25/02/2010 dat hij in 2009 vanuit Iran vertrokken is richting Turkije. Van daaruit zou hij de boot genomen hebben naar Griekenland waar hij zou opgepakt zijn. Uit het Eurodacverslag van 18/02/2010 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene er genomen zijn op 02/03/2009. Betrokkene verklaart dat hij na 11 dagen vasthouding werd vrijgelaten en daarna nog drie weken in Griekenland verbleef vooraleer per vrachtwagen naar Noorwegen te reizen. Uit het bovenvermeld Eurodacverslag blijkt dat betrokkene in Noorwegen een asielaanvraag indiende op 13/04/2009. Betrokkene verklaart dat hij Noorwegen vrijwillig heeft verlaten na ongeveer 11 maanden en naar België is gekomen. De Noorse autoriteiten lieten ons weten dat zij een impliciet akkoord hadden met Griekenland. Betrokkene vroeg op 18/02/2010 asiel aan op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 01/03/2010 werd een overnameverzoek op basis van art. 10.1 van de Verordening verstuurd aan de Griekse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 01/05/2010 nog geen antwoord hadden ontvangen van Griekenland stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Griekenland werd bijgevolg op 02/05/2010 verantwoordelijk voor de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Griekse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 12/05/2010. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009). Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

De Griekse autoriteiten hebben op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de

Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Dublin II-verordening (zie in deze ook EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. t. Verenigd Koninkrijk).

Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Dublin II-Verordening aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een

'inbreukprocedure' opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder –indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming vinden.

Betrokkene vermeldt dat hij hoorde dat België goed is voor asielzoekers en geeft dit als specifieke reden op waarom hij zijn asielaanvraag precies in België wil indienen. Betrokkene verklaart verder nog dat hij niet naar Griekenland wil gerepatriëerd worden omdat hij daar geen toekomst zou hebben. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen

van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Bovendien is Griekenland, zoals eerder vermeld, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Hij zou enkel een nicht hebben die in Zweden verblijft. Een behandeling op basis van art 7 of 15 is derhalve niet aan de orde. In verband met zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat hij last heeft van zijn maag en dat zijn buik opzwelt. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen documenten aanwezig die de verklaringen van betrokkene staven, bijgevolg hebben de Belgische autoriteiten geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet in staat zou zijn om de reizen en zich te begeven naar het land verantwoordelijk voor de behandeling van zijn asielaanvraag, namelijk Griekenland.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is **België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt**, met de toepassing van **art. 51/5 van de wet van 15 december 1980** betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van **art.18§7 van Verordening (EG) Nr. 343** en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten. (2)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Met toepassing van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, moet worden geduurd dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dat zij integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

2.2.1. Verzoeker omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat volgens hem voortvloeit uit de bestreden beslissing als volgt:

"Overwegende dat in het eerste middel uiteengezet werd dat verzoeker geen recht had op een onderzoek om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, en dit terwijl hij een asielaanvraag indiende in de zin van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat verwerende partij zijn asielaanvraag niet onderzocht, berokkent op zich een moeilijk te herstellen nadeel aangezien verwerende partij het niet meer zal doen eens verzoeker het land uitgezet zal zijn. (Raad van State, arrest nr. 170.720 van 3 mei 2007, Agbo).

Overwegende dat de bestreden beslissing indien deze uitgevoerd wordt, verzoeker terug naar Griekenland zou leiden, waar hij geen asielaanvraag zou kunnen indienen. Indien hij er wel in slaagt, zou hij geen toegang hebben tot een grondig onderzoek van zijn asielaanvraag.

In geval van terugkeer naar Griekenland, zal verzoeker aan handelingen blootgesteld worden die tegenstrijdig zijn met artikel 3 EVRM, zoals uit de neergelegde stukken voortvloeit.

Verzoeker maakt geen "eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen met de asielprocedure" maar volhardt dat hij deel uitmaakt van een welbepaalde groep die systematisch ondergeschikt is aan slechte behandelingen. Verzoeker behoort tot de groep personen die internationale bescherming vraagt, Dit kan niet betwist worden.

Evenmin kan betwist worden dat deze groep "is systematically exposed to a practice of ill-treatment". Bijgevolg, dient de volgende rechtspraak toegepast te worden:

Saadi c Italië (Requête no 37201/06)

§ 132. Dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque V'intéressé démontre, (...), qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé. *Abdolkhani & Kariminia v Turkey (Application no, 30471/08)*

§ 75. In cases where an applicant alleges that he or she is a member of a group systematically exposed to a practice of ill-treatment, the protection of Article 3 of the Convention enters into play when the applicant establishes that there are serious reasons to believe the existence of that practice and his or her membership of the group concerned (see Saadi, cited above, § 132). In such circumstances, the Court would not insist that the applicant show the existence of further special distinguishing features if to do so would render illusory the protection afforded by Article 3. This will be determined in the light of the applicant's account and the information on the situation in the country of destination in respect of the group in question.

Verzoeker is slachtoffer van vervolgingsdaden in zijn land van herkomst. Hij komt in aanmerking voor de erkenning van het vluchtelingenstatus of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. In elk geval heeft hij recht op een grondig onderzoek van zijn asielrelaas en individuele situatie.

Overwegende dat Griekenland in geen geval als een staat beschouwd wordt waarvan een vluchteling kan verwachten dat zijn verzoek op een waardige en ernstige manier onderzocht zal worden.

Het gevolg van een onbestaande asielprocedure is een uitzetting naar Iran, land dat hij net ontvlucht was- Het "Refoulement" risico is heel groot in Griekenland.

Overwegende dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel objectief aangetoond moet worden.

De neergelegde documenten zijn geloofwaardig en van sterke bewijswaarde en tonen aan dat de neergeschreven wetten in praktijk niet toegepast worden. «In that connection, the Court observes that the existence of domestic laws and accession to international treaties guaranteeing respect for fundamental rights in principle are not in themselves sufficient to ensure adequate protection against the risk of ill-treatment where, as in the present case, reliable sources have reported practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention» (§ 147 *K.R.S. c. Royaume-Uni*, ontvankelijkheidsbeslissing van 2 december 2008, verzochtschrift nr. 32733/08).

Verzoeker kan werkelijk verwachten dat zijn uitzetting gelijk gesteld zal worden aan een onmenselijke behandeling en hem een ernstig nadeel zou berokkenen wegens de niet bescherming of fatsoenlijke inachtneming van de asielaanvraag van verzoeker door de Griekse autoriteiten.

Volgens de website van het EHRM "The Court may, under Rule 39 of its Rules of Court, indicate interim measures to any State party to the Convention. Interim measures are urgent measures which, in accordance with the established practice of the Court, apply only where there is an imminent risk of irreparable damage (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey (GC), nos. 46827/99 and 46951/99, §104, 4 February 2005 and Paladi v. Moldova (GC), no 39806/05, §§ 86-90, 2009) (<http://www.echr.coe.int/ECHR/EN/Header/Applicants/Interim+measures/General+presentation/>).

Het EHRM beveelt erg vaak aan de Belgische staat geeft om verzoekers niet uit te zetten naar Griekenland zodra het aangetoond is dat ze vervolgd worden in hun land van herkomst.

Volgens het EHRM bestaat er telkens een "imminent risk of irreparable damage".

Uw Raad zou er niet anders over kunnen beslissen.

Zulks, bestaat er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in het hoofd van verzoeker indien de bestreden beslissing uitgevoerd wordt.

Het hoort tengevolge de bestreden beslissing te schorsen;"

2.2.2. Verzoeker geeft in wezen te kennen dat zijn asielaanvraag in Griekenland, zo hij deze aanvraag al zal kunnen indienen, niet grondig zal onderzocht worden en dat hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling bij een terugleiding naar Griekenland.

Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van enige persoonlijke ervaring in Griekenland die hem toelaten zijn voormelde klachten te concretiseren.

Verder moet worden opgemerkt dat Griekenland, lidstaat van de Europese Unie, een rechtsstaat is en partij is bij het EVRM en bij het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en dat het land tevens gebonden is door de Europese migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel moet derhalve verondersteld worden dat dit land zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives." (vrije vertaling: 'Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen'). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar Griekenland dient te begeven of kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten (zie ook J. Vande Lanotte en Y. Haec (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Voormeld vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een slechte behandeling. Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd is het aan de regering om bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (cf. EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

Ter ondersteuning van het aangevoerde nadeel beroept verzoeker zich op rapporten en rechtspraak.

Om het door verzoeker aangevoerde nadeel te beoordelen moeten de voorzienbare gevolgen van de terugleiding van de verzoekende partij worden onderzocht, rekening houdende met de algemene omstandigheden aldaar en de omstandigheden van de betrokkene.

Een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen met de asielprocedure, de opvangsituatie van asielzoekers en de detentie-omstandigheden in de staat waarnaar verzoekende partij mag worden teruggeleid, volstaat niet om het voorgehouden reëel risico - dat als moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangevoerd - aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door verzoeker aangehaalde verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Een verwijzing naar rechtspraak die geen betrekking heeft op verzoeker zelf laat evenmin

toe het voorgehouden reëel risico vast te stellen. Het komt aan de verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt in het geval van terugleiding naar Griekenland.

Verzoeker blijft in gebreke om precieze feitelijke elementen aan te brengen die toelaten de concrete en persoonlijke risico's te beoordelen die in zijn hoofd voortvloeien uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hij toont evenmin de ernst en het moeilijk te herstellen karakter aan van het nadeel waarop hij zich beroept.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, aangetoond werd.

3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,	kamervoorzitter,
mevr. N. VERMANDER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER.

F. HOFFER.